

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej PhD. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky: **M. - S., s.r.o., so sídlom B.**, zastúpenej: ADVOKÁT Z. Z. s.r.o., so sídlom B., proti odporčkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova č. 8, 811 09 Bratislava**, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č. RP/49/2010 zo dňa 26. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporckyne č. RP/49/2010 zo dňa 26. októbra 2010 vo výroku o výške uloženej sankcie **m e n í** tak, že ukladá pokutu vo výške 3 000,- Eur a vo zvyšnej časti rozhodnutie odporckyne **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Navrhovateľka **j e p o v i n n á** zaplatiť na účet súdu súdny poplatok vo výške 66,- Eur do 30 dní od doručenia tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľka sa opravným prostriedkom doručeným súdu dňa 15. decembra 2010 domáhala preskúmania rozhodnutia označeného v záhlaví tohto rozhodnutia, ktorým jej správny orgán postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 308/2000 Z.z.“) podľa § 64 ods. 1 písm. d) a § 67ods. 3 písm. c) zák. č. 308/2000 Z.z. uložil pokutu vo výške 5.000,- Eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 14. mája 2010 o cca 19.35 hod. odvysielala program *Z. S.: S. v N. Y.*, ktorý označila ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania (v zmysle § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľka je povinná na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu, ktorým je vyhláška Ministerstva kultúry SR č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania /ďalej len „JSO“/).

Proti rozhodnutiu podala navrhovateľka odvolanie namietajúc jeho nezákonnosť z dôvodu, že rozhodnutie odporkyne bolo vydané na základe nesprávne posúdeného skutkového a právneho stavu, nemá oporu v spisoch, správne konanie, ktoré mu predchádzalo bolo v rozpore s ustanoveniami zákona o správnom konaní, rozhodnutie je nepreskúmateľné vo výrokovvej časti a nepreskúmateľné a neodôvodnené v časti rozhodnutia o uložení sankcie.

Navrhovateľka uviedla, že odvysielaný program možno zaradiť do subžánru katastrofický film, ktorého ústredná téma je hroziaca gigantická sopečná erupcia priamo v meste N. Y. a snaha o jej odvrátenie. Všetky problematické zobrazenia vyplývajú z diania vo filme. Žiadna zo scén nie je násilne vykonštruovaná, či umelo vložená do deja. Podľa jej názoru označenie vhodnosti exaktne splňalo ustanovenia JSO. Domnieva sa, že vnímanie akýchkoľvek odvysielaných vytknutých scén podlieha subjektívnemu vnímaniu každého diváka osobitne.

Pokiaľ ide o samotné správne konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia, namietala jeho nepreskúmateľnosť v tom, že nemala možnosť oboznámiť sa pred vydaním rozhodnutia vo veci samej so všetkými podkladmi, nakoľko správa o šetrení sťažnosti č. 2830/263-2010 zo dňa 29. júna 2010, s ktorou mal vysielateľ možnosť sa oboznámiť pred vydaním rozhodnutia vo veci samej, je v rozpore s rozhodnutím č. RP /49/2010, nakoľko uvádza, že vysielateľ správne označil program ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, preto navrhuje uznať predmetnú sťažnosť za neopodstatnenú.

Ďalším dôvodom nepreskúmateľnosti rozhodnutia je jeho výroková časť, ktorá neobsahuje popis spáchania alebo popis ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt bol identifikovaný tak, aby nemohol byť zamenený s iným konaním.

Čo sa týka výšky uloženej sankcie 5 000,- Eur má navrhovateľka za to, že táto nebola dostatočne odôvodnená vzhľadom na konkrétny posudzovaný program, pričom sú v odôvodnení uloženej výšky finančnej sankcie demonštratívne vymenované kritériá stanovené zákonom, bez ich širšieho zdôvodnenia čo do postupnosti, logickosti a výšky uloženia finančnej sankcie v nadväznosti na posudzovaný program, jeho obsah a celkový kontext.

Odvolaním napadnuté rozhodnutie navrhla zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Alternatívne pre prípad, že súd potvrdí odvolaním napadnuté rozhodnutie žiadala o zníženie výšky finančnej sankcie. V prípade úspechu v konaní si uplatnila trovy konania.

Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku žiadala potvrdenie rozhodnutia. Uviedla, že sa stotožňuje s tvrdením, že kritérium nevhodnosti v podobe zobrazenia následkov na obetiach v dôsledku živelných pohrôm, najmä obrázky zranení, krvi, telesných znetvorení a utrpenia je v príslušnom ustanovení JSO zaradené do vekovej kategórie nevhodnosti do 12 rokov, ale zároveň uvádza, že tieto kritéria nie sú jediné, na ktoré musí pri hodnotení programu prihliadať a aplikovať ich na daný skutkový stav. Ako vyplýva z ustanovení JSO, pri posudzovaní vhodnosti jednotlivých programov pre konkrétnu vekovú kategóriu je potrebné okrem hodnotiacich kritérií nevhodnosti a neprístupnosti v diele hodnotiť daný program aj z pohľadu § 1 ods. 5 JSO, preto odporkyňa dospela k záveru, že napriek skutočnosti, že v predmetnom programe odvysielané nevhodné obsahy zobrazení zodpovedajú klasifikačným kritériám nevhodnosti do 12 rokov, ich kvalitatívna stránka, ako aj ich frekvencia výskytu v predmetnom programe dosiahla takú intenzitu,

že odôvodňovala označenie napadnutého programu ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. S otázkou intenzity a frekvencie scén, ktoré znázorňovali následky umelo vyvolanej živej pohromy, ako aj ostatnými vyššie citovanými argumentmi sa odporkyňa podrobne vysporiadala v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 6, 7, 8 rozhodnutia).

V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa správneho konania, odporkyňa uviedla, že správa o šetrení sťažnosti nie je podkladom pre rozhodnutie, ide o pracovný materiál Kancelárie Rady, ktorý plní výlučne informačnú funkciu a Rada ním nie je v žiadnych ohľadoch viazaná. Podkladom pre rozhodnutie č. RP/49/2010 bol záznam vysielania programu *Z. S.: S. v N. Y.* zo dňa 14.05.2010, prepis/popis skutkového stavu tohto programu a písomné vyjadrenie navrhovateľky k predmetu správneho konania. Navrhovateľka bola poučená, že predmetný záznam vysielania je súčasťou spisu a v prípade potreby môže požiadať o vyhotovenie jeho kópie, teda v súlade s ustanoveniami zák. č. 71/1967 Zb. jej bola poskytnutá možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vo veci samej, vyjadrila ku všetkým podkladom pre rozhodnutie vo veci.

Pokiaľ navrhovateľka namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre neurčitosť jeho výroku, odporkyňa zastáva názor, že výroková časť rozhodnutia explicitne uvádza, že odvysielaním konkrétneho programu v presne stanovený čas a jeho označením ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov došlo k porušeniu povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., teda predmetný skutok bol špecifikovaný jasne, určito a nezameniteľne.

V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa uloženej sankcie odporkyňa uviedla, že pri rozhodovaní o výške pokuty hodnotí každý prípad osobitne a okrem skutkových okolností berie do úvahy závažnosť správneho deliktu, jeho trvanie, rozsah a dosah vysielania, ako aj mieru zavinenia vysielateľa, pričom dospela k riadne odôvodnenému záveru, že výška udelenej sankcie za porušenie predmetnej povinnosti plne zodpovedá skutočnostiam, ktoré je podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. povinná skúmať.

Na základe vyššie uvedeného zastáva názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona, jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona

č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, napadnuté rozhodnutie a postup sú v súlade so zákonom, preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky toto rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu námietok navrhovateľky obsiahnutých v podanom opravnom prostriedku a po prejednaní veci na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 OSP) dospel k záveru, že podaný opravný prostriedok je čiastočne dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP, pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a OSP.

Úlohou najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a hore označeného rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 14. mája 2010 o cca 19.35 hod. odvysielala program *Z. S.: S. v N. Y.*, ktorý označila ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, čím nesprávne uplatnila Jednotný systém označovania programov, za čo jej uložila pokutu podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) v spojení s § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5.000,- Eur.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania.

Podľa § 1 ods. 3 JSO audiovizuálne diela, multimedialne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, ak obsahujú

a) zobrazenie spôsobujúce pocity strachu a depresie,

c) zobrazenie reálneho násillia, najmä zobrazenie následkov na obetiach násilných trestných činov vrátane zobrazenia následkov na obetiach v dôsledku živelných pohrôm, dopravných alebo leteckých nešťastí, najmä obrazy zranení, krvi, telesných znetvorení a utrpenia.

Podľa § 1 ods. 5 JSO obsah audiovizuálnych diel, multimedialnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby sa posudzuje z hľadiska

a) kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby,

b) spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela alebo programu, umeleckého a morálneho posolstva diela alebo programu a

c) intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke televíznej programovej služby.

Senát najvyššieho súdu sa stotožnil s právnym záverom odporkyne, že aj napriek skutočnosti, že nevhodné scény a zobrazenia, ktoré predmetný program obsahoval zodpovedajú klasifikačným kritériám nevhodnosti do 12 rokov, bolo potrebné ich posúdiť aj z hľadiska § 1 ods. 5 JSO, pretože z celkového obsahu a deja programu vyplýva, že tak ich kvalitatívna stránka, ako aj frekvencia výskytu v predmetnom programe dosiahla takú intenzitu, ktorá odôvodňovala označenie napadnutého programu ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. Záver Rady je v rozhodnutí vyargumentovaný úvahami, ktoré zodpovedajú zásadám logického myslenia a správneho uváženia a súd sa s ním plne stotožňuje.

Za neopodstatnenú považoval súd námietku navrhovateľky, že v správnom konaní jej bolo upreté právo v súlade s § 23 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb., nakoľko správa o šetrení sťažnosti č. 2830/263-2010 zo dňa 29. júna 2010, s ktorou mal vysielateľ možnosť sa oboznámiť pred vydaním rozhodnutia vo veci samej, je v rozpore s rozhodnutím č. RP/49/2010 zo dňa 26. októbra 2010. Navrhovateľka bola v oznámení o začatí správneho konania zo dňa 6. júla 2010, ktoré jej bolo doručené 21. júla 2010 poučená o svojich právach podľa § 23 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. Svoje práva využila pred správnym orgánom a na základe podanej žiadosti jej bol zaslaný pracovný materiál Kancelárie Rady, k predmetu správneho konania sa vyjadrila/uviedla svoje stanovisko vo vyjadrení k správne konaniu zo dňa 12. augusta 2010.

Odporkyňa postupovala v konaní v súlade s ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. Nemožno vnímať ako pochybenie Rady to, že v správe o šetrení sťažnosti, ktorá je pracovným materiálom a nemá povahu záväzného rozhodnutia sa nachádza odlišné právne posúdenie veci ako vo vydanom rozhodnutí. Namietaná skutočnosť, že Rada rozhodla v rozpore so závermi správy o šetrení sťažnosti je v tejto súvislosti právne irelevantná, nešlo o správu, ktorú by vypracovali alebo prijali členovia Rady a neboli ňou ani viazaní.

Rovnako sa súd nestotožnil s námietkou navrhovateľky, že vo výrokovej časti rozhodnutia nebol správny delikt dostatočne vymedzený, čo malo za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Vo výroku bol jednoznačne uvedený program a čas jeho odvysielania, v ktorom došlo k nesprávne uplatneniu Jednotného systému označovania, čím navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Súd vníma rozhodnutie odporkyne ako jeden celok a nevidí dôvod, aby vo výroku boli jednotlivé problematické zobrazenia popísané a vymedzené. Podrobnosti uvedené v dôvodovej časti rozhodnutia dostatočne jasne a zreteľne identifikujú vytýkané porušenie zákona, pričom aj z obsahu návrhu podaného na súd je zrejmé, že navrhovateľka presne identifikuje a vníma pochybenia, ktoré odôvodňovali označenie programu ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov.

Ako dôvodnú však súd posúdil námietku navrhovateľky týkajúcu sa výšky uloženej sankcie. Rada síce pri odôvodnení jej výšky vychádzala zo zákonných kritérií, keďže pri jej ukladaní zvažovala závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia, ako aj následky porušenia povinnosti, ale sama vo svojom rozhodnutí poukázala

na predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých za rovnaký správny delikt uložila navrhovateľke v posledných dvoch uvádzaných rozhodnutiach pokutu vo výške 1x 1 000,- Eur a 1x 1 500,- Eur. Prihliadol preto na námietku navrhovateľky, že udelená pokuta dosahuje viac ako trojnásobnú výšku oproti naposledy udelenej pokute za rovnaké porušenie zákona (nesprávne uplatnenie JSO), hoci pri určovaní výšky pokuty musela odporkyňa vychádzať z úplne rovnakých kritérií a uloženie pokutu súlade s § 250q ods.2 OSP v spojení s § 250i ods.2, §250j ods. 5 a § 250i ods. 2 OSP znížil tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Zmenená výška pokuty zodpovedá, podľa názoru senátu, charakteru a závažnosti porušenej povinnosti a primerane zohľadňuje predchádzajúce rozhodnutia Rady, ktoré sa týkajú rovnakého správneho deliktu.

Z vyššie uvedených dôvodov vo zvyšnej časti napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/49/2010 zo dňa 26. októbra 2010 potvrdil ako zákonné.

Súd má za to, že námietka navrhovateľky vznesená na pojednávaní týkajúca sa nesprávneho poučenia uvedeného v rozhodnutí Rady je právne bezvýznamná, nakoľko ide o chybu v písaní, kedy bolo v poučení uvedené nesprávne číslo odseku § 64 zák. č. 308/2000 Z.z., pričom znenie poučenia bolo nezmenené a navrhovateľka sa ním spravovala, nakoľko svoje právo podať opravný prostriedok aj využila.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že nepriznal navrhovateľke náhradu trov konania, keďže v konaní mala úspech len čiastočný. Navrhovateľka je podľa pol. 10 písm. c) prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch povinná zaplatiť súdny poplatok za konanie, ktoré začalo na jej návrh.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. februára 2011

JUDr. Ida Hanzlová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková